

مرحوم شہد ثانی می فرما: در منزل رملہ (نام محلی است) بہ مسجد آن جا، کہ معروف بہ جامع اہل حق است
برای زارت پیرامبرانی کہ در غار آن جا مدفونند، رفتیم۔
وقتی رسیدم، دیدم در مسجد قفل است و احدی در آن جا نیست۔
دست خود را بر قفل گذاشتہ و کشیدم۔
در باز شد و من وارد غار شدم۔
در آن جا مشغول نماز و دعا گردیدم و بحدی توجہ قلبی بہ خدای تعالیٰ برایم پیدا شد کہ از حرکت قافلہ ای کہ
ہمراہش بودم، فراموش کردم۔
مدتی در آن جا نشستیم۔
پس از آن داخل شہر شدم و بعد ہم بہ سوی مکان قافلہ رفتیم، اما دیدم آنہا رفتہ اند و ہرچہ کدہام از ایشان نماندہ است۔
در کار خوش متحرماندم و بہ فکر فرو رفتیم، چون با پای پیادہ کہ نمی توانستیم بہ قافلہ ملحق شوم۔

از طرفی اثاثہ و حوان مرا ہمراہ خود بردہ بودند۔
بناچار تنہا و پیادہ بہ دنبال آنہا براہ افتادم تا آن کہ از پیادہ روی خستہ شدم و بہ قافلہ ہم نرسیدم۔
حتی از دور ہم کاروان را نمی دیدم۔
در این احوال کہ در تنگی و مشقت افتادہ بودم، مردی را دیدم کہ رو بہ طرف من آمد، او بر استری سوار بود و وقتی بہ
من رسید، فرمود: پشت سر من بر استر سوار شو۔
سوار شدم۔
مانند برق راہ را طی کرد و طولی نکشید کہ بہ قافلہ ملحق شدیم۔
آن شخص مرا از استر پیادہ کرد و فرمود: بہ نزد رفقای خود برو۔
من ہم داخل قافلہ شدم۔

شہد ثانی می فرما: بہین راہ در جستجویش بودم کہ او را ببینم، اما اصلاً ایشان را ندیدم و قبل از آن نہ زندہ
بودم

کمال الدین ج 2، ص 88، س 2.